

Vista un cālīši

Brianna Kola

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi risinājās ASV.

Pieci pūkaini, dzelteni cālīši skatījās uz Klāru. *Čiep, čiep, čiep!*

Klāras ģimene katru pavasari iegādājās cālīšus, par ko rūpēties. Šodien viņa palīdzēja tētim atvest viņus mājās, lai tie dzīvotu kopā ar citām viņu vistām.

Ceļš, pa kuru viņi brauca, bija bedrains. Taču Klāra stingri turēja kasti ar cālīšiem sev klēpī. Ar pirksta galu viņa viegli noglāstīja vienu no tiem. Tas bija tik maigs!

Kad Klāra un tētis pārbrauca mājās, viņi devās uz vistu kūti, kas atradās aiz viņu mājas. Vistu kūts bija mazā šķūnītī, kurā visas vistas dzīvoja un vija savas ligzdas.

„Ar kuru visticām mēs varētu salikt šos cālīšus?” pavaicāja tētis.

Klāra palūkojās apkārt. Viena vista lika kaudzītē salmus. Salmos mazajiem cālēniem būtu mājīga ligzdiņa. Varbūt viņa būtu laba vistu mamma.

„Ar šo,” teica Klāra, norādot uz vistu.

Tētis lēnām izcēla vienu cālīti no kastes un nolika to blakus izvēlētajai vistai. Vista paskatījās uz cālēnu. Viņa pacēla spārnu, un pēkšņi cālēns pazuda!

„Kur viņš palika? Vai ar viņu viss ir kārtībā?” jautāja Klāra.

„Jēzus Kristus par to runāja Svētajos Rakstos,” teica tētis.

Tētis pamāja ar galvu. „Skaties!” Cālītis pabāza no vistas spalvām ārā galviņu.

„Kāpēc vista tā izdarīja?” jautāja Klāra.

„Lai pasargātu cālīti,” atbildēja tētis. „Viņa viņu pasargās un sasildīs apakš saviem spārniem.”

Klāra palīdzēja tētim aiznest pārējos cālīšus pie viņu jaunās vistu mamma. Vista pacēla spārnus, lai visus viņus sapulcinātu sev tuvumā.

„Zini, Jēzus Kristus par to runāja Svētajos Rakstos,” teica tētis.

„Tiešām?” jautāja Klāra.

„Ko Viņš teica?”

„Es tev parādīšu.”

Klāra un tētis iegāja iekšā mājā. Tētis paņēma savus Svētos Rakstus. Tad viņš sāka lasīt.

„Cik reižu Es sapulcināšu jūs kopā, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, ja jūs nožēlosit grēkus un atgriezīsities pie Manis ar visu sirdi.”*

Klāra aizdomājās par katru no cālēniem zem vistas spārniem. „Tātad Jēzus mūs sapulcina, tāpat kā vista sapulcina cālīšus apakš saviem spārniem?” jautāja Klāra.

„Tieši tā,” apstiprināja tētis. „Viņš mūs pasargā, gluži kā vista sargā savus cālīšus. Bet Viņš mūs pasargā no kā daudz vairāk nekā tikai no aukstuma. Viņš zina, kad mēs esam sāpināti, slimi vai bēdīgi. Viņš mums sniedz mieru un mierinājumu. Viņš rūpējas par mums.”

Nākamajā rītā Klāra baroja visticām un viņas cālīšus. Tas viņai atgādināja par pantu, ko lasīja viņas tētis. Viņa, domājot par Jēzu, sāka smaidīt. Viņa zināja, ka Viņš viņu mīl un rūpējas par viņu, tāpat kā vista rūpējas par saviem cālēniem. ●

* 3. Nefija 10:6

Ko Klāra uzzināja par Jēzu Kristu?